

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 13

1. JULI 1921

70. AARGANG

DET FORJÆTTEDE LAND.

De Forjættelser, Gud gennem Profeters Mund har knyttet til Amerika som det fremfor alle andre udvalgte Land, er paa vidunderlig Maade gaaet i Opfyldelse.

Aar efter Aar har de Forenede Stater hævdet sig som det ledende Land. Historikeren har prentet med gylden Skrift paa Berømmelsens straalende Tavle Navne som Washington, Abraham Lincoln og mange flere, der har bidraget til at kaste Glans over den amerikanske Ørn og fore Folkets Valgsprog: »In God we trust«, ud i Livet. Alverden har med undrende Ærbødighed lyttet til Beretningen om den ubekendte Dreng fra Kentucky, der siden blev Amerikas mest hyldede Præsident — Abraham Lincoln.

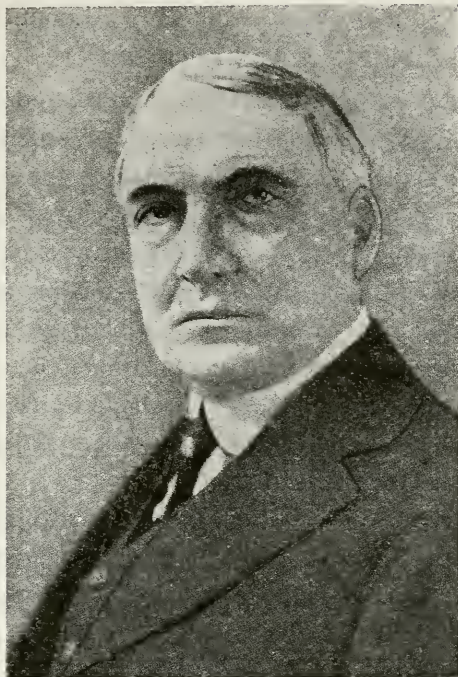
Han begyndte sin Løbebane i Illinois i Postvæsenets Tjeneste, lagde sig efter Retsvidenskab og Landmaaling og valgtes fra 1834 i seks samfulde Aar ind i sin Stats lovgivende Forsamling. I 1847 blev han valgt til Medlem af Kongressen i Washington, hvor han optraadte som ivrig Modstander af

Negerslaveriet, og i 1860 blev han af det republikanske Parti valgt til de Forenede Staters Præsident. Under den paafølgende Borgerkrigs vanskelige Forhold blev det nu denne Mands Lod at lede Landet. Han proklamerede Slaveriets Ophor og udviste en Klogskab, Koldblodighed og et urokkeligt Mod, der vandt alles Højagtelse; han gennemførte trods alle Vanskeligheder Nordstaternes og Humanitetens Sag og valgtes i 1864 *næsten enstemmigt* til samtlige Staters Præsident. 1865 tiltraadte han for anden Gang sin ansvarsfulde Stilling; hans Valg hilstes med overstrømmende Jubel, der dog snart forvandlede til den dybeste Sorg, idet en Fanatiker dræbte ham ved et Pistolskud i Fords Teater i Washington. Abraham Lincoln, der var uden Skoleuddannelse, hævdede sig til Magtens Tinde udelukkende ved egen Fortjeneste og Viljestyrke. Født i et Blokhuis i Kentucky i uheldige Omgivelser, fattig og uvidende, syntes hans Chancer for Fremskridt at være saa ringe som muligt. Den 15. April 1865 dode han som Verdens mest højagtede Regent.

Eftersom Aarene er henrundet har Amerika under de skiftende Præsidenter stedse været Verdens regulerende Kraft, dens Tyngdepunkt, i finansiel, ja i næsten alle praktiske Henseender, dens Behersker. Det var Amerika, der standsede Verdenskrigen; det er atter Amerika, der skal bringe Verden paa Fode igen.

Den nuværende Præsident, Warren G. Harding, er som Lincoln en Republikaner. Mr. Harding er valgt med en Majoritet, man ikke har set Mage til i de sidste tolv Aar. Hans Kabinet rummer velkendte Navne som C. E. Hughes og Herbert C. Hoover, den Mand, der frelste Belgierne fra Hungerdoden, en international Skikkelse, der af europæiske Økonomer er betegnet som enestaaende. Vi overlader til vore Læsere at bedømme om de i Warren G. Hardings Ansigt kan læse Intelligens, Bestemthed, Hæderlighed, forenet med Højsind, Energi og faderlig Mildhed. Den berømte Englænder, Sir Philip Gibbs, har karakteriseret ham som den Mand, af

hvem Menneskeheden kan vente »ikke blot et nyt Amerika, men en ny Verden«.

Præsident WARREN G. HARDING.

Amerika er i Sandhed det Land, hvor Eden var, og hvor Guds Hensigter skal udfoldes i straalende Glans og Vælde.

Den, som blot søger, skal visselig finde,
 den, som vil kæmpe, skal sluttelig vinde.
 Sandhed blev Prisen for den, der vandt, —
 hvad er vel større end det, der er sandt?

AMERIKA, EDENS LAND.

En Linje i en af vore Salmer lyder:

»For in Adam — ondi — Ahman,
Zion rose where Eden was.«

Hvad betyder dette? Det betyder, at Profeten lærte, at det amerikanske Fastland ikke er den »Ny Verden«, men den gamle, og at Eden var i Amerika. Adam — ondi — Ahman, det Sted, hvor Adam boede efter at være drevet ud af Eden, erklærede Profeten for at være i det nuværende Missouri, i Grand River Dalen. Han fortalte om et stort Mode, som fandt Sted der mellem hine svundne Tidens Patriarker, og hvorledes disse velsignede Adam, eller Mikael, den »Gamle af Dage«, som derpaa rejste sig og velsignede Patriarkerne, hans Efterslægt, og forudsagde hvad der vilde ske indtil deres sidste Slægtled. (Pagt. Bog 107).

Blandt Patriarkerne var Enok meget retfærdig; han grundlagde paa denne vestlige Halvkugle en Stad, helligede den og kaldte den Zion, Staden for de rene af Hjertet. Men i Tidernes Lob vandrede Enok med Gud, »og han var ikke mere, thi Gud tog ham til sig«. Efter Pauli Forklaring vil det sige, at Gud bragte ham op til sig, at han ikke skulde se Doden (Hebr. 11), og det skete, at Zion var ikke mere, thi Gud tog hele Staden op til sig, og fra den Tid hed det: »Zion er flygtet«. Efter Floden forte Herren den Jareditiske Koloni fra Evfratdalen til dette vestlige Fastland, og sejsten Aarhundreder senere den nefitiske Koloni fra Jerusalem. I hvert enkelt Tilfælde erklærede Herren til de Folk, der paa denne Maade var fort til den vestlige Verden, at den var »et udvalgt Land fremfor alle andre Lande«. Frelseren besøgte disse velsignede Steder efter sin Opstandelse fra de Dode og erklærede, at her skulde blive bygget en hellig Stad ved Israels Hus' forenede Anstrengelser, og Staden skulde kaldes Zion, et »nyt Jerusalem« — det Zion, »fra hvilket Loven skulde udgaa«. Paa Grund af den fremtidige Oprettelse af denne

Zions Stad paa det vestlige Fastland, og formedelst Enoks Zion, kaldes Amerika »Zions Land«.

Profeten Joseph lærte ogsaa, at de Forenede Staters Grundlov er et guddommeligt inspireret Instrument. »Det er ikke rigtigt,« sagde Herren gennem Profeten, »at det ene Menneske skal være det andets Træl,« derfor skulde den amerikanske Konstitution opretholdes til Bevarelse af Menneskerettighederne og Beskyttelse af alt levende efter retfærdige og hellige Principper, saa at ethvert Menneske benytter sin Handlefrihed under Ansvar for sine Gerninger. I den Hensigt oprettede Gud Landets Konstitution ved vise Mænd, og disse oprejste Gud netop med dette Maal for Øje.

LLOYD GEORGE.

Fra »Vore Herrer«.

Forleden blev i et Selskab det Spørgsmaal stillet: »Hvem er den største nulevende Digter?« Svaret lod: »Der er ingen«. Men hvis man nu havde sagt Statsmand i Stedet for Digter, vilde Svaret maaske være faldet lidt mere positivt ud. Der var i hvert Fald mange, der vilde have haft det paa rede Haand.

Og virkelig, Lloyd George behersker den verdenspolitiske Scene i ganske enestaaende Grad, overalt er Sindene optaget af denne mærkelige Skikkelse. Der er forst og fremmest noget romantisk, noget rent eventyrligt over ham. Det er jo en Skolelærers Son, der voksede op i en Skomagere Butik, og som legede og gik i Skole i en lille fattig vallisisk By, fjernt fra baade Kulturens Forfinelse og Industrialismens Kampe, der i Historiens største Timer blev den Scenes Behersker, hvis ledende Skikkelser kort forinden havde været Habsburgere og Hohenzollere — disse gamle, berømmelige og mægtige Huse, hvis Historie i lang Tid var Europas Historie.

Hvad er det da for mærkelige Evner, der bar denne Mand frem?

En Gang under Krigen blev der i Whitehall — de ministerielle Kontorers Gade i London — holdt et Møde mellem Regeringen og de vigtigste Vaabenfabrikanter. Det gjaldt om at faa Kanon- og Ammunitionsproduktionen sat op, og Regeringen søgte at faa de store Industriherrer til at meddele deres tekniske Hemmeligheder.

Den ene Fabriksherre efter den anden havde talt og med uimodsigelig Købmandslogik godtgjort, at ingen Handelsmand, der folte Ansvar overfor Aktionærer og Arbejdere, kunde røbe sit Foretagendes Hemmeligheder. Regeringens Sag syntes tabt. En af dem, der var til Stede, har fortalt, hvad der da skete.

Lloyd George lænede sig lidt frem i sin Stol, meget bleg, meget rolig, meget alvorlig.

»Mine Herrer,« sagde han, »har De glemt, at Deres Sonner i dette Øjeblik dræbes — dræbes i Hundred- og Tusindvis? De dræbes af tyske Kanoner, fordi Englænderne mangler Kanoner. Deres Sonner, Deres Brodre — Gutter, der staar i deres Manddoms Gry — udslettes i Tusindvis fra Livet. Mine Herrer, giv mig Kanoner. Tænk ikke paa Deres Hemmeligheder. Tænk paa Deres Born. Hjælp dem. Giv mig de Kanoner.«

Der var ikke en Mand, som horte dette, hvis Hjerte ikke blev bevæget. Hemmelighederne blev lagt paa Bordet, og Ammunitionsproduktionen voksede for hver Dag hastigt.

Her er en af Lloyd Georges fremherskende Egenskaber — hans egen Følelse er stærk og primitiv, og paa en i al sin Enkelthed enestaaende Maade forstaar han at appellere til andres Følelse og Samvittighed. Det var dette, der gjorde hans Taler under Krigen saa uforlignelige. Han var i dem det krigsførende Englands Sjæl. Hans Stemme naaede Masserne overalt. Dette var, forstod man, England, der talte.

Men Episoden fra Whitehall-Modet viser en anden Ting. Denne Mand kender Menneskene, hans psykologiske Instinkt er forbavsende sikkert, han ved ganske nøjagtigt, hvilke Ord der skal anvendes overfor netop den og den Mand i netop den og den Situation.

Hans Instinkt, hans intuitive Forstaaelse er det, der har baaret ham gennem Situationer, hvor store Skæbner stod paa Spil.

Clémenceau gjorde en Gang under Fredskonferencen denne sarkastiske Bemærkning: »Jeg tror nok, at Lloyd George kan læse, men jeg véd, at han aldrig gør det.« Det rigtige heri er, at hans positive Viden utvivlsomt er yderst ringe. Jeg har selv hørt ham i Underhuset komme for Skade at tale om General Charkovs Nederlag i Rusland — Charkov er imidlertid, som et Blad den Gang bemærkede, ikke saa meget en General som en By. Dagen efter, at dette Uheld var indtruffet, var jeg til Stede i et Selskab af radikale Intellektuelle — og hvor de haanede denne Ignorant, der ikke kendte Charkov, og — Gud hjælpe dem! — alligevel vilde lave Europas Kort om.

Hvor taabeligt! Ingen kan i vor Tid være sagkyndig paa alle Omraader. Derfor har vi ogsaa Leksika og Sekretærer. For en Statsmand kommer det naturligvis heller ikke an paa, om han har saa og saa megen Viden, det afgørende er, om Hjernen er et tilstrækkelig fint Apparat til hurtigt at opfange Sagens Kerne, og saa, om Mandens Erfaringer har givet ham den praktiske Livsvisdom, som Englænderen kalder *common sense*. De, der har fulgt Lloyd George, f. Eks. nu sidst under Kulkrisen, vil vide, at denne Mand netop forbinder en herlig Hjernes fine Instrument med en praktisk og overlegen Livsforstaaelse.

Og hvor det saa er uendelig ligegyldigt, om han tror, at Charkov er en General!

Nic. Blædel.

TIENDELOVEN.

Som Bevis paa at vor Kirkes Principper er ved at trænge igennem overalt, citerer vi følgende Tale af en Mr. Schobert, holdt ved et Mode i Kansas City og optaget i »Unity Magazine«, et ledende, metafysisk Maanedstidsskrift sammesteds. Talen omhandler Tiendeloven.

»Mange Personer, der ønsker at give, synes ikke at vide, hvorledes de skal bære sig ad, hvorledes de skal begynde. De ved ikke, *hvor meget* de skal give, ikke heller *hvor ofte*, og derfor ønsker de at finde et Grundlag for deres Gaver. Her er det, at Tiende paa en smuk Maade løser Problemet. Tiende danner et naturligt Grundlag, ud fra hvilket man kan arbejde.

Tiende vil sige en Tiendedel af vor Indtægt eller Formueforøgelse. Dette kan være af vor Lon, Honorarer, Nettoindtægter i Forretning eller Penge, modtaget ved Salg af Produkter. Den skal anvendes paa enhver Form for Forraad, der kommer til os fra alle de mange Kanaler, gennem hvilke Mennesket trives økonomisk. Tiendedelen skal tilbagegives Herren — lægges hen til Anvendelse for det aandelige Arbejdes Opretholdelse — forend man fradrager sine personlige Udgifter, thi i det rette Forhold kommer Gud først. Saa vil alt andet gaa ad sin naturlige Bane.

At give Tiende, altsaa sætte Gud først i Pengesager, ligesom vi ogsaa bør gøre det i alt andet, er en af de praktiske Maader, paa hvilken Mennesket kan søge først Guds Rige og hans Retfærdighed. De, der gør dette, skal tillægges alt, hvad der er nødvendigt for menneskelig Komfort, Lykke og Velvære, ja selv i Overmaal.

Tiende er Herrens retfærdige Lov. Den gælder lige saa meget i Dag, som i de gamle Israeliters Dage. Tiende skaber metodisk Orden i vore Anliggender; den holder den Kanal åben, der bringer os Visheden om, at vi er i Stand til daglig at modtage Guds Velsignelser. Der er intet, der bedre gør vort Sind frygtløst og frit med Hensyn til det, at modtage forskellige Goder, end den stadige og konstante Betaling af vor Tiende. Hver Dag, hver Uge, hver Maaned, eftersom man nu modtager sine Indtægter, betales en Tiendedel.

Dersom nogen skulde spørge mig om den sikreste Vej til rigelig og varig Velstand, vilde jeg uden Betænkning svare: »Tiende«, thi den er baseret paa en Lov, der er saa sikker som Gud.

Mange læser Biblen med dens Forjættelser til dem; der adlyder de Love, som aabenbares deri, men de tænker ikke paa selv at adlyde de Love i Gerning. Og saa undrer de sig endda over, hvorfor Gud ikke opfylder Forjættelserne! Folk nu til Dags siger saa meget, de ikke mener, og er derfor tilbøjelige til at se paa Herrens Ord paa samme Maade. Jeg ønsker at gore det indlysende for alle, at Gud har aldrig talt personlig eller gennem Profeterne blot for at have Fornøjelsen af at høre sig selv tale. Guds Bud og Forjættelser er ikke tomme Ord, men simpelthen Fremsættelsen af en Lov, der lige saa lidt kan svigte sin Opfyldelse, som et Regnestykke kan undlade at blive løst rigtigt, naar den rette Fremgangsmaade anvendes.«

ELEMENTERNE ER EVIGE.

Ved Ældste PARLEY P. PRATT.

(Fortsat fra Side 187.)

Det er umuligt for en Haandværker at gore noget uden Materialer. Saaledes er det ligesaa umuligt for Gud at frembringe Stoffer af intet eller at skabe Elementer af intet, thi dette vilde stride mod Sandhedens Lov og tilintetgøre ham selv. Vi kunde lige saa godt sige, at Gud kan lægge to og tre sammen og Produktet blive tolv, eller at han kan trække fem fra ti og faa otte igen, som at sige, at han kan frembringe Stoffer af intet; thi disse er evig Sandheds Principper, de er Love, som ikke kan brydes, at to og tre er fem, at fem fra ti lader fem tilbage, og intet fra intet lader intet tilbage, og at hundrede Intetheder lagt tilsammen er og bliver intet. I alt dette er Produktet bestemt ved uforanderlige Love, enten Beregningerne gøres af den Almægtige eller af Menneskene, er Resultatet dog det samme.

Her er matematiske Beviser for, at det ikke staar i nogens Magt at frembringe Grundstoffer. Som en Følge heraf slutter vi, at Grundstof saavel som Aand er evigt, uskabt og selveksisterende.

Hvor uendelig end Mangfoldigheden er i dens Former, Skikkelser og Forandringer, hvor uhyre og omskiftende end den Rolle er, den har at udføre i Universets store Teater, hvilken Sfære dens forskellige Dele end er bestemt til at udfylde i uendelig Visdoms ubegrænsede Organisation, den er der dog, stedsevarende som Jahves Trone. Og Evighed er med uudslettelige Skrifttegn paaskrevet enhver Partikel. Omvæltning kan følge paa Omvæltning, Vegetationen kan blomstre og florere og atter henvisne i de vekslende Aarstider, Generation efter Generation kan gaa bort og andre følge efter, Riger kan falde sammen og forvandles til Støv og blive forglemt, Oldtidens Marmormonumenter kan hensmuldre til Stovgran og blandes med Jorden, Kunstens mægtigste Værker i al deres Pragt kan hensynke i Forglemmelse, Verdener kan forrykkes fra deres Kredsløb, fare fra deres Sfære og løbe mod hinanden i lovlos Forvirring, Element kan stride imod Element i frygtelig Majestæt, medens Tordenen ruller fra Sky til Sky og Lynene spalter Bjergene, adspredter Klipperne som Hagl, sætter Verdener i Brand og smelter Elementerne med fortærende Hede — og dog kan ikke ét Gran gaa tabt, ikke én Partikel kan blive tilintetgjort. Alle disse Naturens Omvæltninger og Krampetrækninger vil kun tjene til at forædle, lutre og omsider gengive og forny Elementerne, hvorpaa de virker. Og lig Solskinnet efter en Storm eller lig syv Gange lutret Guld vil de skinne med foroget Glans, eftersom de ruller ind i de evige Sfærer i deres Herlighed midt i Guds Kraft.

Da i den uendelige Fremadskriden af Guddommens Værker den fulde Tid var kommet for uendelig Visdom til at organisere denne Sfære og de dertil hørende Verdener og at sætte dem i Bevægelse i deres Orden blandt Universets uhyre Maskineri, da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Born jublede ved denne store Lejlighed for Erhvervelsen og Tilføjelsen af et nyt System til hans Gerningers uendelige Mangfoldighed, blev alt erklæret at være saare godt. Vandene veg, lydige mod hans Ord, tilbage indenfor deres respek-

tive Grænser og fyldt med den livgivende Substans, som vi kalder Aand, frembragte de levende Skabninger i Overflodighed og i regelmæssig Rækkefølge, fra Uhyret Leviathan til Skaldyrene, følgende nedad Tilværelsens Skala til det mindste Infusionsdyr, der kun kan skelnes ved Hjælp af Mikroskopet. I Luften sværmede en næsten uendelig Mangfoldighed af Dyreliv, fra den stolte Ørn, der flyver højt i Luften og synes at sænke sin Vinge i Æterens Blaa, til den lille Kolibri, der flagrer fra Blomst til Blomst og skjuler sig blandt Foraarets skønneste Vækster eller gaaende endnu længere nedad til de Nationer af smaa Insekter, der sværmer i den blaa Luft i Morgenens Sommeraande, alt, hele Luften synes Liv og Lykke.

Det tørre Land, organiseret i dets egen, rette Sfære, frembod en Overflade, der overalt var vel vandet, havde en Overflodighed af Kilder, Strømme og smaa Vandlob og var ikke afbrudt af nogen af de raa, ujævne, vanskabte Dannelser, som nu ses overalt. Dets Overflade var jævn eller sagte bølgeformig og henrivende afvekslende. Jordbunden berigedes ved Himlens Dug, og befrugtet med Dyre- og Plantelivets Aand frembragte den snart en rig Vækst, ikke af Ukrudt, Torne og Tidsler, men af Frugttræer og Urter, alle nyttige til Fode for Mennesker og Pattedyr, Fugle eller Krybdyr. Og snart frembragte den ogsaa af sit Skod enhver forskellig Art af Dyrelivet, fra det imponerende Mammutdyr eller den mægtige Elefant og ned til Muldvarpen; eller gaaende endnu længere ned ad Tilværelsens Skala til det mindste Kryb, der ligger paa Klippens Overflade, eller som opfylder Vandpolen med Liv.

Jordens Klima, der var lige frit for den hede Zones usunde Dampe og smeltende Hede og Polarregionernes isnende Vinde, var behageligt afvekslende formedelst de moderate Omskiftelser af Varme og Kolighed, der kun tjente til at krone det omvekslende Aar med en større Mangfoldighed af Produkter. Livgivende Strømme og sunde, soede Dufte frembares af en-

hver Brise. Denne Jord, der saa kort iforvejen var et uhyre Billede paa Tomhed og Forladthed, brod frem af denne Ensomhed ifort sit prægtige Klædebon; og hvor Tavshed havde hersket gennem den uhyre Udstrækning, genlød tallose Lyde i Luften, og henrykkende Toner gav Genlyd i de fjerne Lunde, lod i beundrende Engles Øren og forkyndte de glædelige Nyheder om en ny Verden af Liv og Glæde.

Saaledes var alt beredt og fuldbyrdet, alt undtagen det store Mesterstykke, Hovedet og Regenten, der var bestemt til at regere og præsidere over dette nye Rige. Denne Personlighed, udset som det ædleste af Guddommens Værker, dannedes af Guds egen Haand, og blev formet i Faderens og Sonnens udtrykte Lignelse og Billede, medens den Almægtiges Aande indblæstes i hans Næsebor, besjælende ham med Liv og Livskraft.

Saaledes dannet af ædle Principper og bærende i sine guddommelige Ansigtstræk Magts og Myndigheds Præg, sattes han paa Magtens Trone i Guds Paradis' Midte, og der blev givet ham Magt og Herlighed, Herredomme og Riget og Rigets Storhed under al Himlen. Af dette ædle Væsens Barm eller af hans Side fremkom Kvinden; idet hun dannedes eller formedes af hans Ben og Kod og undergik en anden Forædelsens Proces, hun blev mere fuldkommen, skon og indtagende, forenende i sine Ansigtstræk Manddommens ædle og majestætiske Udtryk med englelig Renheds milde, beskedne og tilbageholdende Ynde, som var hun bestemt til at pryde Mandens Værdighed, at forhoje det hjemlige Livs Glæder, at fryde sin Herres Hjerte og at dele Livets Glæder med ham, saa vel som at fode sit Afkom og saaledes fylde Jorden med Myriader af lykkelige og intelligente Væsner. O Læser, overvej og opfat i Forening med mig Skonheden, Herligheden, Fortrinligheden og Fuldkommenheden af Skabningens Værker, som de udrullede fra almægtig Krafts og Visdoms Haand og blev erklærede gode — saare gode af ham, hvis Haand havde dannet dem, og hvis Øje overskuede dem med et eneste

Blik. Sig mig, o Menneske, hvilket af disse Værker dannedes til Forgængelse, og hvilke af dem besad i sig selv Dodelighedens Sæd, Oplosningens og Tilintetgørelsens Principper? Sig mig, var der nogen Forbandelse, Gift eller Dod iboende eller henhørende til nogensomhelst Grad af eksisterende Stof? Var der nogen Dod eller Sorg, Smerte eller Sygdom, Suk eller Klage, Taarer og Graad? Var der noget, som kunde skade eller odelægge paa hele hans hellige Bjerg? Svaret paa alle disse Spørgsmaal er tydeligt, bestemt og afgørende, dersom man kan forlade sig paa de hellige Skrifters bestemte Vidnesbyrd. Vi underrettes om i Skriften, at Synden kom ind i Verden og Døden ved Synden. At ved ét Menneske kom Døden, og at Djævelen havde Dødens Magt. Vi underrettes ligeledes om, at Jorden kom under en Forbandelse for Menneskets Skyld, og dens Frembringelser blev væsentlig forandrede. Kort sagt, det store Hoved og Hersker med hans skønne Bundsforvandre blev underkastet mange Forbandelser og Besværligheder, medens de var i Live, og med dem alle Produkter af Dyr- og Planteriget tilligemed Jorden selv blev underkastet Forbandelsens Vælde. Saaledes folte Skabelsen Slaget til sin yderste Udstrækning og har i Smerte sukket efter Forløsning indtil nu. Af alle disse Erklæringer af den hellige Skrift og af mange andre Beviser, som let kan fremlægges, foler vi os sikre i at sige, at Synd er den eneste Aarsag til Forgængelse, til Dod.

Dersom der ingen Synd havde været, vilde der ikke have været Dod, Oplosning, Sorg, Klage, Taarer og Graad; ej heller vilde der have været nogen Smerte, men Skabelsen vilde have vedblevet i den samme Tilstand i uendelig Varighed. O Synd, hvad har Du gjort! Du har neddraget Mennesket fra hans lykkelige Stilling og har fra Magtens Trone og Herredømmet bragt ham i en tjenende Tilstand, hvori han, nedsænket i Sorg og Elendighed hensukker en ynkelig Tilværelse, der ender i en smertelig Oplosning, og han blandes med sin Moder Jord og er forglemt og tabt blandt den almindelige Ruin.

Du, o Synd, har omdannet en Have med ypperlige Frugter og skønne Blomster til en mørk Urskov med Torne og Tidsler. Du har omskabt en Verden fuld af Liv, Glæde og Lykke til en Bolig for Kummer og Elendighed, hvor Suk og Klager, Graad og Taarer er iskænket ethvert Bæger. Formedelst Dig er Jorden blevet fyldt med Vold og Undertrykkelse, og Mennesket har drevet af Had, Gerrighed, Misundelse og Ærgerrighed, ofte vædet sine Hænder med Medmenneskers Blod, hvorved Jordens skønneste Dele er blevet lagt ode, Opholdssteder for huslig Lykke er blevet nedsænket i Sorg og Ensomhed. Formedelst Dig er Verden blevet overskyldet med en Vandflod, og utallige Millioner bortrevet fra deres Virkekreds og blandet i den almindelige Ødelæggelse, ubeklagede og ubegrædte undtagen af Himmels Taarer eller de otte ensomme Beboere af Arken, de eneste, der undkom, som kunde fortælle om de sorgelige Begivenheder. Ved Dig er mægtige Riger sunkne i Grus og Stæder blevet Ruinhobe, Shinars frugtbare Sletter og Babylons prægtige Paladser er blevet domt til bestandig Ødelæggelse og uoprettelig Tilintetgørelse for aldrig at blive beboet, ja ikke engang tjene til et kortvarigt, midlertidigt Opholdssted for den omstrejfende Araber. (»Og Araberen skal ikke opslaa Telt der.« Se Esajas 13, 30.) Formedelst Dig blev Sodomias og Gomorrahs Stæder og det blomstrende Land omkring dem, engang saa frugtbart og vandet som Edens Have, odelagt ved Ild og overflydt af en So af stillestaaende Vand. Formedelst Dig blev Edoms Land, engang et blomstrende Rige, som besad en frugtbar og veldyrket Jordbund, overalt bestroet med skønne Landsbyer og prægtige Stæder, lagt ode, uden Indbyggere, og Herren har kastet Tomhed og Forvirring derover. Det har ligget ode fra Slægt til Slægt som en Jagtgrund for Ørkenens vilde Dyr, et Hjem for Ugler og Aadsselfugle. Formedelst Dig har Jerusalems Stad længe ligget i Ruiner, Judæ Land er ode, og deres skønne, hellige Hus, hvori deres Fædre priste Jahve, er blevet opbrændt med Ild, medens Joderne længe har været landflygtige blandt Fol-

kene som en Opfyldelse af hin gruelige Fordommelse: »Hans Blod komme over os og vore Børn«. Ved Din Magt er de engang saa mægtige romerske og græske Riger blevet rystet i deres Grundvold og er faldet for ikke mere at rejse sig, og ved Din fordærvende Aande og odelæggende Angreb ligger næsten utallige Provinser i Ruiner. De uhyre, brændende Sandorkener, de stillestaaende Søer og giftige Sumpe, de talrige Klippe- og Bjergorkener, Polarregionernes skrækkelige, øde Strækninger, alle disse frembyder kun saa mange Mindesmærker om Dig, de taler i et umiskendeligt Sprog om, at Synden har været der med dens rædselsfulde Folge af Forbandelser, hvorunder de sukker med Længsel efter Befrielsens Time. De mægtige Klipper er blevet sprængt ved Din forfærdelige Beroring, de er blevet slynget fra deres faste Grundvold ved Din mægtige Kraft og ligger spredt i sonderbrudte Stykker og Hobe som den lidende Naturs Mindesmærker og som et Vidnesbyrd om selve Jordens krampagtige Trækninger, da Messias blev dræbt ved ugudelige Hænder.

(Fortsættes).

At bære Frugt i Udholdenhed er at kunne vedblive at arbejde, uagtet man kun hoster ringe timelig Fordel deraf; at kunne blive ved at være kærlig og venlig, uagtet Godhed ikke bliver gengældt med Godt; at kunne vedblive at haabe, uagtet vi bliver skuffede i vore Forventninger; at kunne vedblive at bevare et fornøjet Sind, uagtet Bekymringer vedbliver at være mange, og det altsammen fordi man véd, at den, som bliver tro indtil Enden, ham skal Gud skænke Livets Krone.

Bindesboll.

Udtal aldrig de Ord: »Jeg kender ikke dette — derfor er det forkert«. Man maa forske for at kende, kende for at forstaa, forstaa for at domme.

DØDSFALD.

Christian N. Lund dode i sit Hjem i Mt. Pleasant den 7. Maj. Han blev født i Ribe Amt, Danmark, den 13. Jan. 1846, blev Medlem af Kirken den 21. Marts 1858 og emigrerede til Utah i 1868 efter i tre Aar at have virket som lokal Missionær.

Han udførte en Mission til Nordveststaterne i 1879—80 og til Skandinavien 1896—98 som Præsident over den skandinaviske Mission og har tillige indtaget Stillingen som Biskop i 12 Aar. I Dec. 1898 blev han Præsident over den nylig organiserede North Sanpete Stav, hvilken Stilling han beklædte i 14 Aar.

Foruden sine kirkelige Stillinger har han indtaget flere borgerlige Tillidshverv som Raadmand, Fredsdommer og Borgmester og har to Gange været Medlem af Statens lovgivende Forsamling.

Begravelsen fandt Sted den 10. Maj fra North Ward Forsamlingshus under stor Deltagelse.

Jensine Christensen, Moroni, Utah, dode den 29. April. Hun var født i Todbjerg nær Aarhus, Danmark, den 23. Februar 1847 og blev Medlem af Jesu Kristi Kirke i 1889 i Aarhus. Faa Aar efter, i 1895, emigrerede hun til Utah og bosatte sig i Moroni den 8. December samme Aar.

Begravelsen foregik den 1. Maj fra West Ward Forsamlingshus under stor Deltagelse. »Bikuben.«

INDHOLD:

Det forjættede Land..... 197 Amerika, Edens Land ..... 200 Lloyd George 201		Tiendeloven ..... 203 Elementerne er evige..... 205 Dødsfald 212
---	--	--